

RESANTIMANI

Čovek resantimana nije ni iskren ni naivan, niti spram sama sebe pošten i izravan. Njegova duša škilji, njegov duh voli skrovite kutke, tajne puteve i stražnja vrata, sve prikriveno godi mu kao njegov svet, njegova sigurnost, njegova okrepa. Razume se u ćutnju, nezaboravljanje, čekanje, privremeno umanjenje, poniženje sama sebe.

F. Niče, *Genealogija morala*

HAMARTIA

Da, fućka mi se
Za Itaku i ovog zdepastog kralja.

Pogledaj samo njegove kovrdžice kako
Igraju na povetarcu.

Kada sam ga vezao za jarbol
Zategao sam uže svom snagom.

Vrisnuo je kao devojčica,
Tako sam bar zamišljao.

Što se mene tiče, odmoriću malo uši
Od njegovog kreštanja.

Drugovi kažu da nas iskreno voli i plače
Kada duše palih drugova odu Hadu.

Tačno je, pusti neku suzu, ali prvo se naždere i napije
Kao mešina, a posle zaspi kao bebica.

Drugovi kažu da je mudrac
I da mu nikad nisu uhvatili misao.
Tek kasnije ugledaju njen proburažen cilj.

Kao da se traži strela odapeta ni u šta,
Pronađeš na neočekivanom mestu –
Puši se topla krv gorskog jelena.

Za mene on nije tajna.
Na stubastim kosmatim nogama.
U kamenoj belini iza raspuklih usana.
– Moj sin preplanulih mišica
Zauzdavaće ljude i žene
Moja snaga, moja snaga, Bogovi! – misli on.

Čovek zemlje.
Takav čovek ne može da uvredi Bogove.
Bogovi se raduju svakoj pori njegove kože.
Svakoj dlaci njegovog runa.
Svakoj zemaljskoj težnji.

Drugovi ćutke veslaju.
Vreme je da se popuste stege
I odredi razuman, zavičajni pravac.

Tišina ipak nije bila potpuna.
Nejasan šum i huka dubina
Večno će me progoniti.

Tu noć slobodnih čula
Sedeći sam na hladnoj palubi,

Skršio sam kormilo.

OREST

Moj drum je živ.
Pseći izmet cvili na njemu.
Kao jantar suvi nosiću ga oko vrata.

Ptičje perje i
Kozje brabonjke
U svoje zlatne kovrdže uplešću.

Dva zdrava zuba
Izvadiću
I srkati tamnu vodicu
Iz blatnih lokvica.

Prestaću da hodam
Već po zemlji puzaću

Na leđima
Da lepo nebo mogu da gledam
Stalno.

U šakama ću
Sviralu držati
Od nozdrva spravljenju
Ili tek falus
Od prašine žut.

Spor i izobličen
Balearima ću biti san:
Tamni oblak
Kog valjaju
Furije.

IFIGENIJA

*AGAMEMNON: Strast se zarazna pronela kroz armadu:
Što pre bi da zaplove u varvarski kraj
I učine kraj krađama grčkih žena.*

Euripid, Ifigenija u Aulidi

Histerija ima traku u kosi.
Muške oči.
Zašiva galebove za uglove
otrcanog neba
koje tromo landara
kao smrdljiva ustajala zavesa.

Dlanovi se znoje
kao ovčija njuška.
Poverljivo ležu
u grešnu toplinu,
u log kobnog saučesništva.

Dobuju žile nabrekle od muške krvi
struje kroz tonus muskulature
kroz špalir kostiju
i pletenice tetiva.
Naša krv nam govori: Slobode i Silovanja!

Ali još smo ovde.
Kao i obredi, pijetet, pesma,
naši zadivljeni sinovi,
smerne ženice,
bog, čast i otadžbina.

Ifigenija ima traku u kosi.
Mrtve oči
zalutale u nestrpljivoj šumi kopalja.

Zašivene ptice
histerično se
koprcaju na platnu domaćeg neba.

NOSFERATU

Crni dom
za moju dragu.

Stižem noću.
Kanal cepa utrobu grada.
Krv građana bije mi u ušima.

Sanjam bela jedra, čaršave.
Tvoje telo umiveno ružama i jasminom.
Ljubav je ono što zaboli u snu.

Predugo sam pio samo krv pacova.
Slušao opscenosti pijanih mornara,
njihove bedne pesmice i krike dečaka
s kojima se zatvaraju u ostavu.

Znam da me osećaš
dok plovim ka tebi,
znam da gledaš u tamu.
Cvet je na prozoru, njegova tiha smrt
je moja duša – senka i prah.

Gledam mesto u kojem si rasla.
Ulice koje se ujedaju po uglovima,
velike kuće koje žvaću
meko meso kućeraka

i maglu što naduvava
glavatu odojčad i njihove
ponosne roditelje.

Možda nikada neću stići do tebe,
jer jutro već kasapi noćne senke
i sprema rumenilo za zevajuće i mrtve.

Imamo samo Sada.
I sada imamo sve:
Sanjaš me,
a ja te gledam

i gorim.

PENTEJ

*Telo mu je razvučeno svud. Pod oštrim
stenjem, u lišću gustog drveća.*

Euripid, *Bahantkinje*

Bestidna koro tela
Istačkana znacima truleži
Nadimaš se pred mojim očima
Uvijaš svoje staračke noge
Plešeš u đubretu lišća.

Drvo, tvoja krošnja je tvoja lična stvar.
Sad ja sam tvoja ptica,
Dečak u šupi
Izrešetanoj sunčevim heroinskim iglama.

Izbij mi oči granama,
Začepi mi usta plodovima
Zelenim mesom listova
Izludi me svojim račvanjima
I skretnicama.

Da ne vidim
Da ne čujem
Da ne govorim
Zlo.

Da u zelenom oblaku
Sam skinem svoju glavu
I bacim je na stenje.

JOŠUA

Ti kaza.
Sin sam nemogućeg roda.
Ciganin, Čerkez, Žid.
Telo mi je crno, smeđe i crveno.
Da, jeo sam akrepe i stonoge u pustinji.
Noge su mi krvave od oštrog kamenja
I moj dah podseća na kamilji.
Da, bolovao sam na stenama
Stežući kamen u pesti
Mesto ruke prijatelja.
Sedeo sam u mraku trgova
Među psima što polaze ka lešinama.

Ti kaza.
Telo sam nemoguće.
Rasklimatan zub, Krvava zenica
Nokat što gnojno urasta.
Crv već pliva mojom krvlju
Muva se časti mojim ranama.
Da, poznao sam mladost i buđenja,
Neuroze
Lana i konoplje,
Jezik
I misao koji balave
Po živcima.
Hodao sam po smeću
I ribljim glavama.

Da, živa sam slika
Onog što je mrtvo.

Unižen sam čovek.
I Bog.